

[Poul Hansen (Svendborg).]

enes om, at loven træder i kraft straks efter vedtagelsen, som jeg håber vi ret hurtigt kan blive enige om.

Jeg vil endvidere gerne have oplyst, om dette, at man tidligere har haft 5 års uafbrudt bopæl her i landet og således efter forslaget ikke behøver at skulle indhente tilladelse, også betyder, at personer, som nok har haft sådan bopæl her, men ikke har opført sig ønskværdigt og derfor er borte nu, ikke falder ind under bestemmelserne. Hvis dette er tilfældet — sådan må jeg læse det — må vi vist også se på denne side af sagen.

Ligeledes vil jeg gerne have belyst forholdet med hensyn til her i landet hjemmehørende selskaber. Disse kan jo frit erhverve jord, hvis det da ikke strider mod lov af 16. april 1957; men kan sådanne selskaber ikke let være domineret af ikke her i landet bosiddende personer, og kan loven ikke på denne måde omgås trods bestemmelserne i lovforslagets § 9?

Disse spørgsmål og indvendinger er, således som mit indlæg også viser, ikke udtryk for modvilje, men udtryk for ønsket om, at forslaget som opfyde sit formål så effektivt som muligt.

Hertil vil jeg gerne føje, at det ville måske nok være rigtigt ved denne lejlighed at give udtryk for, at vi ikke betragter lovforslaget som et tegn på uvilje mod at se andre mennesker som gæster i vort land. Det, vi ønsker, er kun, at vort lille folk beholder førstefødselsretten til vort lands skønne naturrigdomme og sundhedskilder. Fremmede må først og sidst være gæster i ordets bedste forstand og ikke ejere. Der er i øvrigt adskillige stater, også flere lande i Den vesttyske Forbundsrepublik, der har bestemmelser, der regulerer fremmedes adgang til at erhverve jord.

Jeg anbefaler som sagt lovforslaget til velvillig behandling og håber, at denne kan foregå i enighed og i et hurtigt tempo under hensyn til sagens påtrængende karakter.

Lorentzen: Jeg ved ikke, om man kan vente, at det bliver en hurtig behandling, når man tænker på, at vi siden vor første grundlov har haft en paragraf, hvorefter udlændinges adgang til at erhverve fast ejendom skulle fastsættes ved lov. Når man

ser lidt tilbage på det, der er foregået i det høje ting gennem årene, kan man nok have sin tvivl om, hvorvidt det er noget, der kan foregå én-to-tre.

Der er det mærkelige ved denne sags gang her i tinget, at de skiftende, om jeg så må sige, oppositionspartier ofte har rejst spørgsmålet, men at man desværre må erkende, at når de, der havde rejst spørgsmålet, var blevet ministre, opdagede de, hvor svært spørgsmålet var. Jeg kan gå tilbage til 1911-12; da var det professor Ellinger, der første gang rejste spørgsmålet. Hr. Pinstrup senior har også rejst spørgsmålet, selv om det var på et begrænset område vedrørende mosebrug og den engelske kapital, der åbenbart interesserede sig herfor. Den daværende justitsminister Zahle sagde: det er meget betænkeligt at komme med et lovforslag, tænk dog på, at hollænderne har lært danskerne havebrug, og så nævnte han en enkelt godsejer, Tesdorpf; hvis ikke han havde fået lov til at erhverve dansk ejendom, havde vi måske ikke haft den fremgang i dansk landbrug, som hans indtræden i erhvervet betød. Derfor sagde Zahle: det er et svært spørgsmål.

Senere rejste Neergaard spørgsmålet. Neergaard havde særlig sin opmærksomhed henvendt på, at de store gårde kunne beslaglægges af udlændinge. Det er der ikke stor fare for i øjeblikket, for nu er det jordsudvalget, der stort set bestemmer over alt, hvad der vedrører de store gårde, så det er et kapitel for sig; men han var dog klar over, at det var et meget svært spørgsmål. Der kom derefter en lang række taler herom.

Under finanslovdebatten rejstes det samme spørgsmål, og Zahle, der nu var avanceret til statsminister og justitsminister, sagde, at man skulle vogte sig for, at udlændinge ikke sagde om vor lov — hvis vi vedtog dette lovforslag —: kun Danmark for de danske. Det ville være farligt for vort omdømme ude omkring.

I nyere tid har Aksel Møller rejst spørgsmålet, Pürschel har rejst spørgsmålet, og I. A. Hansen, alle sammen her i tinget.

Neergaard erkendte altså, at spørgsmålet var meget vanskeligt, det var ikke noget, man kunne gå ind i sådan én-to-tre. Vi havde traktatlige forpligtelser, både til den ene og den anden side, og Danmark kunne